

РЕШЕНИЕ

№ 1450

гр. Варна, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110202639 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от П. Д. М. от гр.Варна срещу Наказателно постановление № 11-3820/10.05.2011г. на директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП-Варна, с което на лицето било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.264, ал.1 от ЗКПО.

Жалбоподателката счита обжалваното наказателно постановление за незаконосъобразно поради неправилно приложение на материалния закон и поради наличие на съществени нарушения на процесуалните правила. Изтъква, че е санкционирана в качеството на представляващ „Лада и Пегас“ СД, но в действителност представителството на дружеството е осъществявано от друго лице. Поради това намира, че не е била натоварена със задължението да подаде годишна данъчна декларация и не следва да носи административнонаказателна отговорност за несвоевременното подаване на такава. Твърди, че съставеният акт не ѝ е бил връчен, което е ограничило правото ѝ на защита. Счита за нарушена нормата на чл.34, ал.3 от ЗАНН,

както и че са изтекли съответните давностни срокове, което изключва административно-наказателното преследване. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не се представлява. Депозира писмена молба в подкрепа на жалбата.

Представител на въззиваемата страна изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Счита, че извършването на нарушението е безспорно установено, както и че при издаването на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Моли съда да потвърди обжалваното наказателно постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави и възражение за прекомерност на евентуално претендираните от жалбоподателката разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена от легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: С Решение от 13.02.1991г. на Варненски окръжен съд в регистъра за едноличните и колективни фирми на граждани била вписана колективна фирма с наименование „Лада и Пегас“, с представител- съдружника Лалю Тотев Василев. На 06.10.2011г. фирмата била вписана в Търговския регистър с правно-организационна форма- събирателно дружество, отново представлявано от съдружника Василев. Дружеството било регистрирано в ТД на НАП-Варна, с адрес на управление в гр.Варна.

До 31.03.2009г. от дружеството не била подадена декларация по чл.92, ал.1 от ЗКПО за 2008г. Впоследствие от С. А. Л.- инспектор по приходите в ТД на НАП -Варна била извършена проверка, при която изложените обстоятелства били установени. Във връзка с неспазването на законоустановения срок за подаване на декларацията, на 10.07.2009г. проверяващата съставила акт за установяване на административно нарушение на П. М. за това, че в качеството си на представляващ посоченото СД не е

изпълнила задължението си да подаде годишна данъчна декларация по чл.92, ал.1 от ЗКПО за 2008г. в законоустановения срок –до 31.03.2009г. Актосъставителката посочила също, че декларация не е подадена до момента на съставяне на АУАН. Актът бил съставен в отсъствието на жалбоподателката; впоследствие бил предявен и подписан без възражения. Писмени такива не били депозирани и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН. Въз основа на съставения акт на 10.05.2011г. било издадено атакуваното наказателно постановление, с което на П. М. била наложена глоба в размер на 200,00 лв. за нарушение на чл.92, ал.2, вр. ал.1 от ЗКПО.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа събраните по делото доказателства, а именно-от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. С най-голямо значение за изясняването на делото са приложените: АУАН, покани за съставяне и за връчване на акт във връзка с неподадена ГДД по чл.92 от ЗКПО, Решение по гр.д.№566/1991г. на ВОС, справка от Търговски регистър и др. По делото не е представена справка от информационната система на НАП за подадени декларации, а актосъставителят не е могло да бъде призован и разпитан като свидетел. Доколкото обаче фактическите твърдения на наказващия орган не се оспорват нито в подадената жалба, нито в депозираната писмена молба, като възражения в подобна насока не са вписани и в акта, съдът намира приобщените писмени доказателства за достатъчни за установяването на изложената фактическа обстановка.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

Разпоредбата на чл.92, ал.1 от ЗКПО задължава данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, да подават годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък. Срокът за изпълнение на посоченото задължение е определен във втората алинея на цитираната норма, а именно- до 31 март на

следващата година, като декларацията следва да бъде подадена в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице.

Според чл.2, ал.1, т.1 от ЗКПО данъчно задължени лица са местните юридически лица и следователно като юридическо лице „Лада и Пегас“ СД със седалище-гр.Варна се явява данъчно задължено лице, което е било натоварено със задължението по чл.92, ал.1 от ЗКПО. Не се спори по делото, че данъчната декларация по чл.92, ал.1 от ЗКПО за 2008г. не е била подадена от дружеството не само в установения за това срок, но и до момента на съставяне на акта.

На следващо място, санкционната разпоредба на чл.261, ал.1 от ЗКПО предвижда съответно наказание за данъчно задължено лице, което не подаде декларация по този закон или не я подаде в срок. От своя страна нормата на чл.264, ал.1 от ЗКПО предвижда административно наказание имуществена санкция или глоба за представляващия данъчно задълженото лице, включително лицето, изпълнявало длъжността представляващ неперсонифицирано дружество, който с действие или бездействие е допуснал нарушение, посочено в чл. 261, 262 или 263.

Макар и безспорно процесната декларация да не е подадена в установения за това срок, извършването от страна на жалбоподателката на административно нарушение следва да се счете за недоказано. Наказващият орган приема, че М., в качеството ѝ на представляващ, е извършила вмененото ѝ нарушение, като не е изпълнила задължението си да подаде годишна данъчна декларация в законоустановения срок. Това задължение обаче е възложено на дружеството, а не на неговия представител. След като не е носител на задължението по чл.92, ал.1 от ЗКПО, представителят на ЮЛ не би могло да носи административнонаказателна отговорност за неизпълнението на това задължение. Същевременно липсват не само доказателства, но и фактически твърдения неизпълнението на това задължение да се дължи на действие или бездействие на представителя на дружеството, за да бъде ангажирана неговата отговорност ѝ по реда на чл.264, ал.1 от ЗКПО. В практиката си ВАДМС последователно изтъква, че в санкционната разпоредба на чл. 264, ал. 1 от ЗКПО е предвидена отговорност и за представляващия данъчно задълженото лице, но тя е за допустителство, а

не за пряко неизпълнение на задължението по чл. 92 от ЗКПО, тъй като последното задължение е въведено в тежест на данъчнозадълженото лице. В конкретния случай обаче с решаващо значение е обстоятелството, че няма данни жалбоподателката да е имала представителни функции по отношение дружеството. Както при първоначалното му регистриране, така и при вписването му в Търговския регистър, дружеството е било представлявано от съдружника Лалю Тотев Василев. Наказващият орган не е ангажирал доказателства към момента на извършване на нарушението жалбоподателката да е представлявала събирателното дружество. Следователно в случая административнонаказателната отговорност погрешно е била насочена към жалбоподателката, която в никакво качество не е била натоварена с процесното задължение и не може да бъде санкционирана за неговото неизпълнение.

Отделно от изложеното, съдът констатира, че е налице абсолютно основание за отмяна на атакуваното наказателно постановление поради изтекла погасителна давност по смисъла на чл.80, ал.1, т.5 от НК. Според Тълкувателно решение №1/15г., постановено по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК на ВКС и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд, разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс. Доколкото за процесното нарушение е предвидено наказание «глоба», абсолютният давностен срок по чл.81, ал.3 от НК възлиза на четири години и половина, считано от момента на нарушението. В случая нарушението е извършено на 01.04.2009г., (дата, която дори не е посочена в наказателното постановление), при което абсолютният давностен срок е изтекъл на 01.10.2013г. Изтичането на посоченият давностен срок е абсолютно основание за отмяна на издаденото наказателно постановление, което при това положение се явява изцяло незаконосъобразно.

Предвид всичко изложено съдът приема, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, а наказателното постановление- да бъде отменено изцяло.

За изчерпателност следва да се посочи, че не се констатира наличието на претендираните с жалбата нарушения на процесуалните правила. В действителност актът е бил надлежно връчен на жалбоподателката, видно от

оформената разписка на самия АУАН. Не е нарушен и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН, тъй като от приложения Протокол №0209319/08.12.2009г. се установява, че административнонаказателното производство е било спряно на основание чл.43, ал.6 от ЗАНН, тъй като жалбоподателката не е била намерена за връчване на акта. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, видно от приложеното по делото копие на Заповед № ЗЦУ-1274/28.09.2010 г. на Изпълнителния директор на НАП.

Независимо от изхода на делото на жалбоподателката не следва да се присъждат разноси поради липса на съответно искане, а и на данни такива да са били направени.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 11-3820/10.05.2011г. на директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП-Варна, с което на П. Д. М. от гр.Варна, ЕГН: *****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.264, ал.1 от ЗКПО е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, като **незаконосъобразно**.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____